

Jove saudade femenina

Parlem amb Cristina Branco, que actua a Banyoles i al CAT de Gràcia

La cantant **Cristina Branco** presentarà el seu nou disc, *Menina* (Universal, 2016), aquest cap de setmana a Banyoles (dissabte 26, Auditori de l'Ateneu, 21 h) i a Barcelona (diumenge 27, CAT, 19 h). Aprofitem per entrevistar una de les veus més interessants i poderoses de la diversa escena fadística actual.

Cristina Branco (Almeirim, 1972) és una de les cantants que en les darreres dècades han adoptat elements del fado i l'han connectat amb tota mena d'estètiques i tendències. Després d'editar treballs de ressò internacional com *Ulisses* (Universal, 2005) i *Não há só Tangos em Paris* (Universal, 2011), ara presenta *Menina* (Universal, 2016), un àlbum en què ha demanat a joves músics portuguesos que li escriguin cançons que parlin de la dona. "En general, són autors joves de l'escena *indie* portuguesa. M'aporten frescor i un aire nou respecte a la música que havia estat fent anteriorment."

Prèviament, la cantant havia enviat als joves músics alguns textos: reflexions sobre la vida en general i sobre les dones en particular. "El resultat ha estat un disc molt femení, i això que gairebé tots els compositors són homes." El nou repertori, que es completa amb una versió d'"Ai esta pena de mim", d'**Amália Rodrigues**, el vesteix un trio instrumental format per **Bernardo Moreira** (contrabaix), **Luís Figueiredo** (piano) i **Bernardo Couto** (guitarra portuguesa). S'aparta una mica del típic trio de corda fadístic i adopta un format acústic ideal per a les cançons, mantenint alhora la guitarra portuguesa com a emblema. "És el format que he treballat durant molts anys. La música no puc imaginar-me-la sense guitarra portuguesa, tot i que procuro sortir una mica de la tradició. M'encanta la tradició per entrar-hi i sortir-ne."

L'experiència d'encarregar composicions a joves músics d'altres estils ha dut **Branco** a extreure algunes conclusions. "En general, el fado té la particularitat que està sempre en to menor. I ara he vist que la música *indie* portuguesa també. Hi ha com una melancolia que compartim i que ara he vist clara", comenta aquesta vocalista que s'ha anat endinsant-se en el món del fado però, en paral·lel i fins i tot abans, en el d'**Ella Fitzgerald**, **Janis Joplin** o **Joni Mitchell**, a qui ha versionat diverses vegades. Què és el que la va captivar primer del fado? "Les lletres, la poesia, la capacitat d'explicar històries en cançons. De tota manera, la música és molt més que fado. No m'agrada veure'm identificada només amb això, és com estar tancada en una capseta."

Els 16 discos que ha enregistrat fins ara marquen un camí allunyat dels tòpics i l'ortodòxia, tot i que mantenen algunes constants. Per exemple, la importància que dona a la literatura. No només ha interpretat cantautors de gran vàlua literària, com **Chico Buarque**, sinó que ha adaptat moltíssims poetes, dels clàssics portuguesos a l'holandès **Jan Jacob Slauerhoff**, a qui va dedicar un àlbum monogràfic. "M'agraden les paraules, tenen molta importància per a mi. Si no sentís les paraules que canto, el que faig no tindria cap sentit. En aquest darrer disc hi ha lletres de dos escriptors portuguesos, **Antonio Lobo Antunes** i **Rosário Pedreira**, tot i que la majoria són dels joves músics que han compost les cançons."

Als concerts de Banyoles i del CAT, **Cristina Branco** portarà els mateixos músics que l'han acompanyat al disc. El repertori se centrarà en *Menina*, però inclourà també peces destacades de

treballs anteriors. "El repertori està muntat de manera que expliquem la vida d'una persona que lluita a la vida i a qui li encanta cantar."

Aquesta és la gravació d'una de les cançons del disc *Menina* de **Cristina Branco**, "Boatos":

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=oqWQz3l3ITU&autoplay=1&fs=1>